

være saa store. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde jeg ganske vist anse det for et meget uheldigt Tidspunkt at tilvejebringe en varig Lønningslov, thi der er ingen Tvivl om, at Konjunkturerne vil gaa ned, og det bør ogsaa have sin Indflydelse overfor dem, som skal have Lønningerne.

Men eet er jo at sige, at disse Ting, der kommer som en nødvendig Følge af hele Situationen, og som har været forberedte — navnlig Lønningsloven har været forberedt gennem hele Situationen ved de Udgifter, som Staten har paataget sig i den Anledning —, kan vi naturligvis ikke komme udenom, dertil maa der skaffes Penge, et andet er at angive som almindelig Regel for Fremtiden, at naar der kommer Krav, og de kommer med stor Styrke, er der efter hele den Ordning, som Verden nu synes at antage, ikke andet for end at imødekomme dem, saa maa man se, hvordan man kan skaffe Pengene dertil. Jeg tror, at det er en noget farlig Vej at komme ind paa. Den højtærede Minister sagde i Folketinget, at han havde ikke tilstrækkelig Rygrad til at modsætte sig, hvad man saaledes krævede i Rigsdagen, og det vilde glæde ham at se det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Finansminister, idet han ventede, at han saa skulde faa denne stive Rygrad at se. Jeg antager nu ikke, det var saa alvorligt ment.

Den højtærede Minister sagde saa med Hensyn til Fremtiden, at vi vilde spare betydeligt paa Militærudgifterne. Det vil jeg ogsaa haabe, vi vil, men jeg tror ikke, man kan sige ret meget derom i Øjeblikket. Det forekommer mig, at vi her staar ved en Overgangstilstand. Dersom man vil have Gavn af Folkenes Forbund og den Betyggelse, som det for Fremtiden skulde byde de smaa Stater, tror jeg, at de smaa Stater kommer til at paatage sig de Byrder, som de store i den Anledning forlanger, de skal paatage sig, og hvilke disse Byrder bliver, og om de bliver saa forskrækkelig meget mindre end de, man hidtil har haft, tror jeg, det er vanskeligt at sige noget om i Øjeblikket.

Den højtærede Minister udtalte, at han havde ganske vist den Opfattelse, at der var en vis Vanskelighed forbundet med at forhøje de direkte Skatter alt for stærkt, thi jo højere de blev, des større vilde Tilbøjeligheden være til at smøge af sig saa meget, som man kunde, men det maatte dog nærmest være dèr, man skulde

have det. I øvrigt var det rigtigt nok, at den højtærede Minister ikke var nogen Fjende af indirekte Beskatning — jeg hørte til min Tilfredshed, at han endog brugte Ordet „elske“ i denne Forbindelse, han „elskede“ den ene Slags Skatter som den anden. Skal de direkte Skatter op paa henimod det tredobbelte af, hvad de hidtil har været, tror jeg ganske vist, vi kommer i den Vanskelighed, som den højtærede Minister frygtede: at det vil blive vanskeligt at faa det ind, man paaligner.

Saa har man ved Siden af en dejlig Udsigt til Skat paa Jord. Derom vil jeg kun sige, at hvis en saadan Skat skal fremkomme i en saadan Størrelse, at den kan faa nogen virkelig Betydning til Dækning af de store Udgifter, som Ministeren regner med i Fremtiden, vil det blive en meget uheldig Skat, thi den har den Skavank, at den ikke tager mindste Hensyn til, hvad Skatteyderen er i Stand til at yde, og hvis den blev stor og greb vidt om sig, vilde det let føre til, at vi fik en Mængde Realisationer af Landejendomme, som Følge af, at man ved Siden af de andre store Skatter tog denne Skat. De andre store Skatter, paa Formue og Indkomst, tager dog Hensyn til, hvad den vedkommende Mand kan betale, hvad Jordskatten slet ikke gør.

Det er rigtigt nok, at den økonomiske Elendighed, de har i de krigsførende Lande, har vi ikke her, men at vi har mærket Virkningerne af det hele, kan ikke bestrides, og en af Virkningerne har været, at vor Statsgæld er vokset ganske betydeligt og har Udsigt til at vokse mere. Det undrede mig, som det har undret mig før, at den højtærede Minister regner saa lidt med Virkningen deraf og siger, at det betyder overmaade lidt, om vi paa vort Budget skal udrede 40—50 Mill. Kr. om Aaret i Rente og Afdrag. Jeg kan ikke se rettere, end at det betyder meget, og at det meget let kan sluge, hvad vi venter at kunne spare paa Militærudgifterne.

Den højtærede Minister sagde, at ved den Understøttelsespolitik, vi har ført, har vi opnaaet at bevare Landet i Ro. Det forekommer mig, at Roen er saa som saa; og har det haft den gode Side, at man har hjulpet dem, der trængte, hvad der er en ganske naturlig Ting, saa har paa den anden Side hele denne Understøttelsespolitik i den Form, den har faaet, og ikke mindst Arbejdsløshedsunderstøttelserne, sikkert ogsaa haft meget uheldige